

Книгата на Йоил и Лаодикийската адвентна църква от седмия ден – номер четиридесет и три

Jeff Pippenger

2026-02-09

Число четиридесет и три

Символ на осемдесетте човешки свещеници, съчетани с Божествения Първосвещеник, е числото „81“, където намираме Съня на Милър в книгата „Ранни писания“. В Откровение „81“ откриваме, че когато бъде снета и най-последната печат, наставка мълчание на небето за половин час. Авакум 2:20 казва, че цялата земя трябва да мълчи, когато Господ е в Своя свят храм.

И когато отвори седмия печат, настана мълчание на небето около половин час.
Откровение 8:1.

Премахването на седмия печат става в рамките на тридесетте дни, защото той е последният печат. На 31 декември 2023 г. костите на Езекиил започнаха процеса на възкресението. Тогава Христос започна да поучава в продължение на четиридесет дни. Тази дата отбелязва края на 1 260-те дни от разочарованието на 18 юли 2020 г., а Йоан ни известява в Откровение единадесета глава, че трябва да измерим храма, но да оставим външния двор. Дворът завършва в края на разпръскването, защото Йоан ни известява, че 1 260 са дадени на езичниците, които са дворът. При измерването тази история трябва да бъде оставена настрана.

Когато Милър се събужда и вижда човека с четката за прах, стаята е празна, и когато той повишава гласа си, Милър все още е в пустинята. От историята на възкресението до непосредствено преди неделния закон Христос издига храма на сто четиридесет и четири хиляди, както направи през четиридесет и шестте години от 1798 до 1844.

Когато Той започва да поучава, Той работи в Своя храм, особено през тридесетте дни. Тогава ангелите пазят мълчание в продължение на тридесет минути, докато Той поучава Своите свещеници от трите стотин милеритски проповедници, или Своята войска от Гедеоновите триста, или докато публикува трите стотин карти от 1843 г.; и всичко това Той върши през тридесетте дни от края на безквасните хлябове до вестта на тръбите. Той мете пода в стаята на Милър, но това е Неговият под, затова стаята на Милър е Неговият храм. Той завършва делото по заличаването или на греховете, или на имената на онези, които бяха призовани като кандидати да бъдат между сто четиридесет и четири хиляди.

Вестта на тръбата, която идва пет дни преди възнесението и десет дни преди съда, е лакмусовият тест. Случващото се през тридесетте минути, когато небето е тихо, или през тридесетте дни на Христовото поучаване на свещениците, вече е породило две класи, когато

печатът се налага по време на трите стъпки на тръбата, възнесението и съда. Лесно е да се види.

Ако стигнете до момента, когато трябва да възвестите вестта на тръбата, и откажете да възвестите вестта — вие претърпявате неуспех.

Трите стъпки на „тръба, възнесение и съд“ са един ориентир в три стъпки, точно както в началото на историята един ориентир беше представен чрез „смърт, погребение и възкресение“. Тристепенният изпит в края е лакмусовият тест, който предхожда с пет дни петдесетия неделен закон.

Пет дни след възкресението настъпва краят на празника на безквасните хлябове, и това свято събрание отбелязва първото и основополагащо изпитание на 2024 година. Ще ядете ли Хляба на Небето, или хляба на човешкото разсъждение? Това изпитание дойде през 2024 година и бе предобразено от основополагащия бунт на Адам и Ева, Нимрод, Аарон, Йеровоам, Корей и неговите бунтовници, протестантите от милеритската история, алфа-бунта на Джон Харви Келог, бунта от 1888 година и, разбира се, бунта на 11 септември. Основополагащият бунт на Каин предава въпроса за ревността срещу твоя брат по цялата линия на основополагащите бунтове.

Всички илюстрации на основополагащ бунт са бунт против Бога, но някои, като бунтовниците от 1888 година и бунтовниците на Корей, включват и факта, че избраният вестител е част от изпита. Отхвърлянето на определението на Милър, че именно Рим установява видението в Даниил 11:14, е отхвърляне както на вестта, така и на вестителя. Изпитът е основополагащ, защото не само отец Милър определи грабителите от четиринадесети стих като Рим, но и синът на Милър.

Пет дни след възкресението на 31 декември 2023 г. подготвителното учителско служение на Милър бе поето от Онзи, Който дойде след Йоан. В продължение на тридесет дни на поклонниците в храма щеше да бъде давано специално наставление „лице в лице“ от Христос. Тази подготовка трябваше да подготви свещенство от 80 души, за да прогласи предупредителната вест на празника на тръбите.

Тази подготовка от тридесет дни се състои от едно основополагащо първо изпитание в началото и второ храмово изпитание в края. Второто храмово изпитание завършва преди да бъдат затръбени тръбите и следователно тази подробност е представена в съня на Милър, когато Христос хвърли скъпоценните камъни в ковчезето. След като прави това, Той кани Милър да „дойде и да види“. Именно от предупреждението на тръбите до възнесението към съда знамето е издигнато преди неделния закон. Всички скъпоценни камъни са в храма, преди Милър да бъде призван да „дойде и да види“, и когато двамата свидетели са издигнати в облаците, тогава техните неприятели ги виждат.

Тяхното предсказание за нападение от исляма, което се провали през 2020 г., трябва да бъде повторено, след като бъде поправено, както беше истинският Среднощен вик на Сноу. Милър имаше разбиране, което той определяше като Среднощния вик, но Самуил Сноу

поправи вестта на Милър за Среднощния вик и поради тази причина вестта на Сноу за Среднощния вик в милеритската история е наричана „истинската“ вест на Среднощния вик. Вестта на Среднощния вик е вест, която е била поправена и овластена чрез поправката.

„Разочарованите видяха от Писанията, че се намират във времето на забавянето и че трябва търпеливо да очакват изпълнението на видението. Същите доказателства, които ги бяха довели да очакват своя Господ през 1843 година, ги доведоха да Го очакват през 1844 година.“ Ранни писания, 247.

Явлението се случи в края на периода от 1840 до 1844 г., а също се случи и в началото. Джосая Лич предсказа едно изпълнение, свързано с исляма, през 1840 г. Той внесе своето предсказание в публичния запис през 1838 г., а след това го поправи десет дни преди 11 август 1840 г. Изпълнението на поправеното предсказание даде сила на вестта на първия ангел. Втората вест получи сила чрез поправената вест на Среднощния вик. Двама свидетели от една и съща история, които са алфа свидетел и омега свидетел. Заедно те посочват овластяването на една вест, основано върху поправката на предишна вест.

Алфата обозначава пророчество за исляма, а омегата обозначава пророчество за затворена врата. Ред след ред, ислямът през 1840 година и затворената врата през 1844 година посочват исляма и затворената врата като вестта на Среднощния вик. В началото на вестта ислямът е развързан, както при тържественото влизане на Христос. В този момент вратата се затваря в притчата за десетте девизи, както вратата се затваря при съда над Божия дом. В заключението на вестта ислямът нанася удар отново, когато вратата се затваря над Съединените щати.

Важно е да се види, че линията, очертана от Левит двадесет и трета глава, определя трите стъпки на Пасхата в началото и трите стъпки на свещениците в края. Свещениците са издигнати като принос при неделния закон, но преди това събитие те са очистени. Когато са издигнати, те са знамето; и когато Христос бе издигнат в трите стъпки в началото на линията, Той привлече целия свят при Себе Си. Издигането на сто четиридесет и четирите хиляди е краят на линията, която започна с издигането на Христос. И в началото, и в края е обозначен по един ориентир от три стъпки.

Три стъпки в началото, следвани от пет дни, и три стъпки в края, следвани от пет дни. От този момент нататък разказът е за голямото множество, защото свещенството е установено като знамето на сто четиридесет и четирите хиляди. Седемте дни на Шатороразпъването са период за езичниците. Ако изключим времето на езичниците, което започва при неделния закон, и изключим трите дни и половина, които завършиха през 2023 г., имаме храма на сто четиридесет и четирите хиляди, представен в рамките на петдесетте дни от сезона на Петдесетница — от 31 декември 2023 г. до скоро настъпващия неделен закон.

Пет дни от възкресението за девизите, тридесет последващи дни за свещениците. След това пет дни на тръбна вест от девизите, завършващи с тяхното възнесение, когато четиридесетте дни се изпълнят, последвани от пет дни до съда, последвани от пет дни до неделния закон. Като символ на девизите, числото „5“ представя стъпките на сто

четиридесет и четирите хиляди, които са девици и които са също и свещеници.

През тридесетте дни на поучение последният, седмият печат бива снет, и именно в този период Милър вижда как скъпоценните камъни се възстановяват. „Ела и виж“ е символ, основан върху първите четири печата, така че, когато седмият печат бе отворен, на Милър бе казано: „Ела и виж“, но ангелите на небето всички само наблюдават в мълчание. Сънят на Милър посочва запечатването на скъпоценните камъни, които са сто четиридесет и четирите хиляди, като същевременно посочва и скъпоценните камъни, които са вестта на Среднощния вик. Тази вест предава силата на девиците, която извършва запечатването, а човекът с четката за прах посочва Онзи, Който владее както вестителите, така и вестта.

2024 представлява основополагащото изпитание, а сега, през 2026, е настъпило изпитанието на храма. Сега се намираме в тридесетдневния период, през който Христос поучава, и да не се разпознае този факт е фатално.

Разпознаването на вестта и вестителя беше елемент от основополагащото изпитание, представено чрез това, че Рим установява видението, и е елемент от разказа за Илия и Ахав.

И в тридесет и осмата година на Аса, царя на Юда, Ахав, синът на Амврий, започна да царува над Израил; и Ахав, синът на Амврий, царува над Израил в Самария двадесет и две години. И Ахав, синът на Амврий, вършеше зло пред Господа повече от всички, които бяха преди него. И стана така, като че ли бе малко нещо за него да ходи в греховете на Еровоам, Наватовия син, че той взе за жена Езавел, дъщерята на Етваал, царя на сидонците, и отиде да служи на Ваала и му се поклони. И издигна олтар за Ваала в дома на Ваала, който беше построил в Самария. Ахав направи и ашера; и Ахав стори повече, за да разгневи Господа, Израилевия Бог, от всички израилеви царе, които бяха преди него. В неговите дни хелецът от Ветил Ахиил съгради Ерихон: положи основите му с цената на Авирама, първородния си син, и постави портите му с цената на най-малкия си син Сегув, според словото на Господа, което Той беше изговорил чрез Исус Навиевия син. А Илия Тесвиецът, който беше от жителите на Галаад, каза на Ахава: Заклевам се в живота на Господа, Израилевия Бог, пред Когото стоя: през тия години няма да има ни роса, ни дъжд, освен според моето слово. 3 Царе 16:29–17:1.

Числата, свързани с Ахав, допринасят към контекста на този пасаж. „Тридесет и осем“ представлява „издигане“. На Израил бе заповядано да „се издигне“ и да влезе в Обетованата земя в тридесет и осмата година.

„Сега станете, казах аз, и преминете потока Зеред. И ние преминахме потока Зеред. А времето, през което пътувахме от Кадис-варни до преминаването ни през потока Зеред, беше тридесет и осем години, докато цялото поколение на воюващите мъже не изчезна измежду стана, както Господ им беше се заклел.“ Второзаконие 2:13, 14.

Исус изцели тридесет и осемгодишния сакат човек, когато му каза: „Стани.“

И там имаше един човек, който беше недъгав от тридесет и осем години. Когато Исус го видя да лежи и разбра, че вече дълго време е в това състояние, каза му: Искаш ли да

оздравееш? Болният Му отговори: Господине, нямам човек, който, когато се раздвижи водата, да ме спусне в къпалнята; а докато аз ида, друг слиза преди мене. Исус му каза: Стани, вдигни постелката си и ходи. И веднага човекът оздравя, вдигна постелката си и ходеше; а същият ден беше събота. Йоан 5:5–9.

Джозая Лич направи едно предсказание през 1838 г., което прецизира през 1840 г. Тридесет и осмата година, за която Моисей споменава във Второзаконие, беше също и четиридесетата година. Двуетапният процес на Джозая Лич беше успореден на двуетапното възраждане на неговия съименник, цар Йосия. Числата 38 и 40, разглеждани във взаимоотношение едно към друго, представляват издигане, което е онова, което се случва с двамата свидетели, когато биват издигнати в облаците.

При Лич издигането бе осъществено чрез вестта за исляма на второто горко. Издигането, което е отбелязано от Христовото възнесение, настъпва след тръбната вест за исляма. Тези първи две стъпки от ориентировъчния белег на тръба, възнесение и съд бяха предобразени чрез Лич, чиито две стъпки бяха предобразени от двустепенното съживление и реформация на цар Йосия. Във Второзаконие заповедта беше да станат и да влязат в Обетованата земя, а издигането на знамето при неделния закон е същото това обещание.

Ахаав царува двадесет и две години; следователно той царува през периода, когато Божествеността е съчетана с човечността, което е периодът от тридесет дни, предхождащ вестта на тръбата. Ахаав е Тръмп, който в най-близко бъдеще ще се ожени за Езавел. В периода на Тръмп единствено Илия има вест за дъжд. Този факт е основополагащ, защото движението на сто четиридесет и четирите хиляди е движението на методологията „ред по ред“; а тази методология се основава върху основополагащата истина, че реформаторското движение на сто четиридесет и четирите хиляди е било предобразено от всяко реформаторско движение в свещената история. Във всяко едно от тези движения водачите са били част от процеса на изпитване. Всеки път.

Ахав е седмият цар от Йеровоам насетне и ние многократно сме показвали как Ахав представлява държавата по време на кризата на неделния закон. Показвали сме как лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден възстанови Йерихон през 1863 година, струвайки на семейство Уайт най-големия и най-малкия им син, и предобразявайки Йерихон при неделния закон. 1863 година е предобраз на неделния закон.

Пасажът е изпълнен със символика, която определя този период като запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди; и в този времеви период да се отхвърли разбирането на Милър за една истина, поставена върху таблицата на Авакум от 1843 г., е основополагащ бунт, включващ пренебрегване на Божия избран вестител под същия предлог като бунтовниците на Корей и бунтовниците от 1888 г., които твърдяха, че цялото събрание е свято.

Сега се намираме в изпита на храма, когато небесните прозорци се отварят заедно с една диспенсационна врата. Диспенсационната врата бележи прехода за свещениците от Лаодикия към свещениците на Филаделфия. Тя бележи отделянето на фалшивите и

истинските скъпоценности от съня на Милър. Прозорците означават проклятие или благословение. Малахия 3 поставя изпита върху завръщането. Сънят на Милър подчертава възстановяването както на свещенството, така и на вестта. Откровение 19 посочва Господната войска, която бива издигната, когато се изпълни предсказанието за тръбна вест на исляма.

Изпитът, който предхожда лакмусовия изпит на вестта на тръбата, е вторият, и това е храмовият изпит. Сънят на Милър поражда удвояване, което винаги е свързано с втория изпит, защото сънят на Милър използва скъпоценни камъни както като вестите, така и като вестителите. Храмовият изпит включва прилагането на методологията „ред след ред“ на късния дъжд. Той изисква от свещениците да виждат храма в различните пророчески линии, за да съгласуват вестите. По-големият ковчег на човека с четката за пръст е храмът на сто четиридесет и четирите хиляди, а складът на Малахия е същият. Сърцето на храмовото обзавеждане е ковчегът на завета, към който покриващите херувими непрестанно гледат, като по този начин се подчертава средоточието на всички святи същества. Святите в тази история трябва да гледат към храма и да се взират в ковчега.

Храмът на сто четиридесет и четирите хиляди е предметът на Левит двадесет и трета глава и представя историческа линия, която се изпълни във времето на Христос чрез онова, което сестра Уайт нарича „петдесетия сезон“. От възкресението до Петдесетница, или от 31 декември 2023 г. до неделния закон, пророческата линия на Левит двадесет и трета глава представя храма на сто четиридесет и четирите хиляди. Тази история започва с ориентир от три стъпки, последван от пет дни, и завършва с ориентир от три стъпки, последван от пет дни. В средата на историите на алфата и омегата се намират тридесетте дни на запечатването на свещениците. Тази цялостна линия започва със съботата на седмия ден и завършва със съботата на седмата година. На това равнище храмът на сто четиридесет и четирите хиляди е ковчегът, който ще пренесе 8 души в обновената земя, и също така е ковчегът на завета, засенчван от два ангела, както и двете съботи засенчват храма на свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди, представен чрез петдесетия сезон.

Левит, двадесет и трета глава, е за свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди по време на последното проявление на Петдесетническия период, който започна при възкресението на Христос и продължи до петдесет дни по-късно — в Деня на Петдесетница. Петдесетническият период се установява, когато първите двадесет и два стиха на Левит, двадесет и трета глава, се съпоставят с последните двадесет и два стиха. Сънят на Уилям Милър посочва, че скъпоценните камъни на Божието слово са както вестта, така и вестителите.

„Имал съм скъпоценни възможности да придобия опитност. Имам опитност в първата, втората и третата ангелска вест. Ангелите са представени като летящи посред небето, прогласяващи на света вест на предупреждение и имащи пряко отношение към хората, живеещи в последните дни от историята на тази земя. Никой не чува гласа на тези ангели, защото те са символ, представящ Божия народ, който работи в хармония с небесната вселена. Мъже и жени, просветени от Божия Дух и осветени чрез истината,

прогласяват трите вести в техния ред.“ Life Sketches, 429.

Ангелите са символи на Божия народ, който прогласява вестта, представена от ангела.

„Времето е кратко. Първата, втората и третата ангелска вест са вестите, които трябва да бъдат дадени на света. Ние не чуваме буквално гласа на трите ангела, но тези ангели в Откровение представляват народ, който ще бъде на земята и ще даде тези вести.

„Йоан видя „друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и цялата земя се освети от славата му“. Откровение 18:1. Това дело е гласът на Божия народ, който възвестява на света предупредителна вест.“ The 1888 Materials, 926.

Ангелите представляват хората, които дават вестите, представени от ангелите. Уилям Милър е представен пророчески в множество приложения. Едно от тези приложения е, че Милър е представен чрез първото и последното времево пророчество, които бе воден да прогласи. Седемте времена, или 2520 години, които завършиха през 1798 г., бяха алфа-откритието на Милър, а очистването на светилището в края на 2300 денонощия на 22 октомври 1844 г. беше омега-откритието на Милър. Милеритската история е представена от 1798 до 1844 г., и макар да беше историята на първия и втория ангел, тя се нарича с името на вестителя на тази история. Милеритската история показва, че Милър беше „гласът“, който прогласяваше вестта на първия и втория ангел, а първият ангел извести началото на съда на 22 октомври 1844 г., и първият ангел дойде във времето на края през 1798 г., при завършека на разпръсването на царството Израилево през „седемте времена“. Милър е символ както на пророчеството за 2520 години, така и на пророчеството за 2300 години.

Първият ориентир от 1798 г. възвести, че съдът ще започне, когато 2300-те години завършат на 22 октомври 1844 г. Тогава Господ разкри светлината за съботата на седмия ден и Неговото намерение беше да завърши делото, затова Той се опита да разкрие по-нататъшна светлина относно седемте времена през 1856 г., но вместо вяра се прояви бунт. Седемте времена са алфата на милеритската история, а 2300-те са омегата.

Седемте времена са представени чрез съботата на седмата година, а 2 300 са представени чрез съботата на седмия ден. Милеритската история е представена чрез 1798 и 1844 година, като 1798 представлява седемте времена, а 1844 представлява 2 300 години. Тези две съботи са подпорите на историята, представена в Левит двадесет и трета глава. Тези две съботи представляват две вести, които съставят една вест. Тези две вести представляват милеритите, защото хората, които прогласяват вестите, представляват ангелите, които символизируют вестта. През 1798 г. пристигна първият ангел, а през 1844 г. пристигна третият ангел.

Левит двадесет и трета глава съдържа седем празника и седем свети събрания, макар че не всеки празник е свето събрание и обратно. Всички празници се разполагат между първото и последното свето събрание, които са съботата на седмия ден в началото и съботата на седмата година в края. Историята на празниците е оградена от двете съботи, които представляват Уилям Милър и милеритите.

Когато първите двадесет и два стиха и последните двадесет и два стиха в Левит, двадесет и трета глава, се съчетаят, петдесетният период се разпознава. Структурата, която се установява чрез събирането на редовете, е абсолютно божествена. Петдесетният период на тази структура ясно илюстрира трите стъпки на трите ангела. Той носи подписа на „Истината“. Той носи подписа на Алфа и Омега. Той носи подписа на Палмони. Той води изучаващия до самото сърце на Пресветото място. Той посочва храма на сто четиридесет и четирите хиляди. Той се простира чак до новата земя.

Тази истина от Левит двадесет и трета глава сега се разпечатва във връзка с храмовия изпит, който предхожда лакмусовия и третия изпит. Третият ангел пристигна през 1844 г., а след това отново на 11 септември и после отново през 2023 г. Когато третият ангел пристигна през 1844 г., верните трябваше чрез вяра да последват Христос в Пресветото място. Левит двадесет и трета глава е пътят към Пресветото място и представлява елемент от храмовия изпит. На Йоан бе казано да измери храма, а също и поклонниците в него.

Ковчегът на Милър е храмът, а скъпоценните камъни са поклонниците в него. Съкровищницата на Малахия е храмът, а десетъците са поклонниците в него. Петдесетният период, както е представен в приложението „ред по ред“ на Левит двадесет и трета глава, представлява храма на сто четиридесет и четирите хиляди. Още по-пряко той илюстрира ковчега на завета, с покривните херувими, които гледат Десетте заповеди, жезъла на Аарон, който се раззелена, и златната стомна с манна.

Покриващите херувими са ангели, а ангелите представляват вест и вестителя. Вестта, която е алфа-вестта на Левит двадесет и трета глава, е съботата на седмия ден, а омега-вестта е съботата на седмата година. И двете са вести, и те са също така алфа- и омега-вестите на Уилям Милър и милеритите, като изпълнението на „седемте времена“ през 1798 година е символ на съботата на седмата година, а през 1844 година Бог поведе Своя народ в Пресветото място, където те откриха съботата на седмия ден. Тези две съботи са първото и последното свято събрание в Левит двадесет и трета глава, а сезонът на Петдесетница е разположен между тях двете, точно както ковчегът беше разположен между двата покриващи херувими.

Храмът трябва да бъде измерен, и това включва оставянето на двора, който е даден на езичниците. При съда на неделния закон съдът за Божия дом приключва и започва съдът над езичниците. Времената на езичниците приключиха през 1798 година, в края на 1260 години; и в края на три и половина дни (символ на 1260) Йоан трябваше да остави двора.

И даде ми се тръстика, подобна на жезъл; и ангелът застана, като казваше: Стани и измери Божия храм, и олтара, и онези, които се покланят в него. Но двора, който е вън от храма, остави вън и не го измервай; защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:1, 2.

Дворът трябваше да бъде оставен вън, защото бе даден на езичниците, които го тъпчеха под нозете си три години и половина, или четиридесет и два месеца.

И ще паднат от острието на меча, и ще бъдат отведени в плен между всички народи; и Ерусалим ще бъде тъпкан от езичниците, докле се изпълнят времената на езичниците. Лука 21:24.

Времената на езичниците се изпълниха през 1798 г., когато книгата на Даниил беше разпечатана.

„В храма в Йерусалим една ниска стена отделяше външния двор от всички останали части на свещеното здание. Върху тази стена имаше надписи на различни езици, които гласяха, че никой освен юдеите няма право да преминава тази граница. Ако някой езичник би дръзнал да влезе във вътрешното пространство, той би осквернил храма и би заплатил това с живота си. Но Исус, Основателят на храма и на неговото служене, привличаше езичниците към Себе Си чрез връзката на човешкото съчувствие, докато Неговата божествена благодат им донасяше спасението, което юдеите бяха отхвърлили.“ Копнежът на вековете, 194.

31 декември 2023 г. завърши трите и половина пророчески дни от разочарованието на 18 юли 2020 г. Тези три години и половина посочват, че тогава едно пророческо послание щеше да бъде разпечатано, и че времената на езичниците се изпълниха и престанаха да бъдат част от измерването на храма и на покланящите се в него. При неделния закон, който в петдесетия сезон беше Денят на Петдесетница, съдът преминава към езичниците. Когато преставаме да разглеждаме времената на езичниците при измерването на храма на сто четиридесет и четирите хиляди, установяваме, че периодът от 31 декември 2023 г. до неделния закон е храмът.

Свидетелството на храма е, че той се издига на две стъпки: първо основата, а след това храмът се определя като завършен, когато крайгълният камък, който беше отхвърлен, чудно става глава на ъгъла. Основата бе положена, когато древният Израил излезе от Вавилон в историята на първия указ, а храмът бе завършен в историята на втория указ, но преди третия указ. Основополагащото изпитание настъпи през 2024 г., а сега сме в изпитанието на храма. Това храмово изпитание завършва при третото и лакмусово изпитание, и изпитанието на храма изисква Божият народ да измери храма.

Храмът в Левит двадесет и трета глава е издигнат от 31 декември 2023 г. до неделния закон, и в тази пророческа история са представени трите изпитания, които винаги настъпват, когато едно пророчество бъде разпечатано. Последното от трите е лакмусовият тест, който беше представен чрез лагерното събрание в Ексетър. На това събрание или присъстваше на събранията в шатрата, където старейшина Сноу два пъти изложи вестта си за истинския Среднощен вик, или присъстваше на емоционалните и небалансирани събрания там, при шатрата в Уотъртаун. Когато събранията приключиха, вестта за истинския Среднощен вик се разнесе като приливна вълна. Ексетър беше лакмусовият тест, а лакмусовият тест представлява запечатването.

Лагерното събрание в Ексетър беше предобразено от Христовото тържествено влизане в Ерусалим, а Лазар водеше ослето, на което Исус яздеше. Смъртта на Лазар беше

разочарованието от 18 юли 2020 г., но той беше също и увенчаващото чудо на Христос и „печатът“ на Неговата божественост.

„Ако Христос бе бил в стаята на болния, Лазар не би умрял; защото Сатана не би имал никаква власт над него. Смъртта не би могла да насочи стрелата си към Лазар в присъствието на Подателя на живота. Затова Христос остана далеч. Той допусна врагът да упражни силата си, за да го отблъсне обратно като победен неприятел. Той позволи на Лазар да премине под властта на смъртта; и страдащите сестри видяха брат си положен в гроба. Христос знаеше, че когато гледат мъртвото лице на своя брат, вратата им в техния Изкупител ще бъде подложена на тежко изпитание. Но Той знаеше, че поради борбата, през която сега преминаваха, тяхната вяра ще засияе с далеч по-голяма сила. Той понесе всяка болка на скръбта, която те изтърпяха. Той ги обичаше не по-малко, защото се забави; но знаеше, че за тях, за Лазар, за Самия Него и за учениците Му трябваше да бъде извоювана една победа.“

„‘Заради вас’, ‘за да повярвате’. За всички, които се простират, за да усетят водещата ръка на Бога, мигът на най-голямо обезсърчение е времето, когато божествената помощ е най-близо. Те ще погледнат назад с благодарност към най-мрачната част от своя път. „Господ знае как да избавя благочестивите“, 2 Peter 2:9. От всяко изкушение и всяко изпитание Той ще ги извежда с по-твърда вяра и по-богат опит.“

„Като се забави да дойде при Лазар, Христос имаше цел на милост към онези, които не бяха Го приели. Той се забави, за да може, като възкреси Лазар от мъртвите, да даде на Своя упорит, невярващ народ още едно доказателство, че Той наистина е „възкресението и животът“. Той не желаше да се откаже от всяка надежда за народа, бедните, блуждаещи овце от Израилевия дом. Сърцето Му се късаше поради тяхното неразкаяние. В Своята милост Той възнамеряваше да им даде още едно доказателство, че Той е Възстановителят, Единственият, Който може да изведе на светлина живота и безсмъртието. Това трябваше да бъде доказателство, което свещениците не биха могли да изопачат. Това беше причината за Неговото забавяне да отиде във Витания. Това върховно чудо, възкресяването на Лазар, трябваше да положи Божия печат върху Неговото дело и върху Неговото заявление за божественост.“ Копнежът на вековете, 528, 529.

Тържественото влизане започна с отвързването на едно осле, за да го възседне Христос.

И когато наближиха Йерусалим и дойдоха във Витфагия, при Елеонския хълм, тогава Исус изпрати двама ученици, като им каза: Идете в селото, което е срещу вас, и веднага ще намерите ослица вързана и осле с нея; отвържете ги и ги доведете при Мен. И ако някой ви каже нещо, кажете: Господ има нужда от тях; и той веднага ще ги изпрати. А всичко това стана, за да се изпълни реченото чрез пророка, който казва: „Кажете на Сионовата дъщеря: Ето, твоят Цар идва при тебе, кротък и възседнал ослица, и осле, рожба на ослица.“ И учениците отидоха и сториха, както Исус им заповяда. Матей 21:1–6.

Вестта за Среднощния вик се съедини с вестта на втория ангел, която бе дошла при първото разочарование. В дните на Христос това разочарование беше смъртта на Лазар, а за милеритите — несбъдналото се предсказание за 1843 г., което настъпи на 19 април 1844 г. И двете тези разочарования представляват 18 юли 2020 г.

В Петдесетния период, представен в Левит двадесет и трета глава, лакмусовият изпит е представен чрез тройния ориентир: празника на тръбите, Христовото възнесение и Деня на умилоствението. Тези три стъпки представляват лакмусовия изпит във връзка с първите два изпита на основата и храма. Тези три стъпки настъпват пет дни преди неделния закон на Петдесетница и представляват въздигане на сто четиридесет и четирите хиляди като знаме. Ако издържат лакмусовия изпит, те биват въздигнати; ако не го издържат, биват издухани през прозорците от съня на Милър.

Третата стъпка на запечатването е Денят на умилоствението и тя представлява заличаването на греха. Втората стъпка е въздигането на Малахиевия принос от левитите, а първата стъпка е вестта на тръбите. От 1844 година човечеството живее в историята на затръбяването на седмата тръба. Външната вест на седмата тръба е вестта на третото горко на исляма, а вътрешната вест на седмата тръба е Христовото дело на съединяването на Неговата божественост с човешката природа на сто четиридесет и четирите хиляди.

Ще продължим в следващата статия.

„В писанията на пророците са представени картини, които, макар и побелели от древност, ни се явяват със свежестта и силата на нови откровения. Чрез вяра разбираме, че тези свидетелства за Божиите взаимоотношения с Неговия народ в минали векове са били запазени, за да можем да разпознаем уроците, които Бог желае да ни преподаде чрез опитностите на настоящето.“

„Живеейки, както живеем, в не по-малко съдбоносен период от онзи непосредствено преди второто пришествие на Христос, ние трябва да бъдем особено внимателни да избягваме да допускаме грешки, подобни на онези, допуснати от юдеите, живели по времето на първото пришествие на Христос.

„Подобно на юдейските водачи, които постепенно изградиха формална система на богослужение, в която значението на несъществените неща бе силно преувеличено, някои хора сега са в опасност да изгубят от поглед важните истини, приложими за това поколение, и да търсят онези неща, които са нови, странни, омайващи.

„Необходимо е да се възпитават възвишени принципи. Онези, които търсят и застъпват причудливи идеи, трябва да бъдат научени що е истина, преди да се опитат да поучават другите. Човешки теории и предположения не бива да се търсят като истина.

„Има мнозина, които са верни на принципа като стомана, и те ще бъдат подпомогнати и благословени; защото плачат между преддверието и олтара, казвайки: „Пощади людете Си, Господи, и не предавай наследството Си на позор.“ Ние трябва да оставим основополагащите принципи на вестта на третия ангел да изпъкват ясно и отчетливо.

Великите стълбове на нашата вяра ще издържат цялата тежест, която може да бъде положена върху тях.“

„В този век на заблуда, на блянове и мечтателност, ние трябва да усвоим първите начала на учението за Христос. Нека се стремим да можем да кажем заедно с апостола: „Ние не следвахме хитро скроени басни, когато ви възвестихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос.“ Господ ни призовава да следваме високи и благородни принципи.“

„Истината, настоящата истина, е всичко онова, което Божието слово я представя да бъде. Господ би желал Неговият народ да се пази от всякакви излишества, от всичко, което клони към мистицизъм. Нека онези, които са изкушавани да се отдават на причудливи, въображаеми учения, да потопят шахтата дълбоко в каменоломните на небесната истина и да си осигурят съкровището, което означава вечен живот за този, който го приема. В словото се намират най-скъпоценни истини. Те ще бъдат открити от онези, които изследват с усърдие; защото небесни ангели ще направляват търсенето.“

„Отнасяйки се до онези, които сега живеят на земята, Павел заяви: „Ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение, но по своите собствени страсти ще си натрупат учители, понеже ушите им сърбят; и ще отвърнат ушите си от истината и ще се обърнат към басни.““

„Колко значим, колко разтърсващ душата е заветът, който Павел даде, когато пророкуваше за онези, които не ще търпят здравото учение: „Затова те заклевам пред Бога и Господа Исуса Христа, Който ще съди живите и мъртвите при явяването Си и царството Си: проповядвай словото; настоявай навреме и не навреме; изобличавай, порицавай, увещавай с пълно дълготърпение и поука.““

„Онези, които общуват с Бога, ходят в светлината на Слънцето на Правдата. Те не безчестят своя Изкупител, като извращават пътя си пред Бога. Небесна светлина сияе върху тях. Когато се приближават към края на историята на тази земя, тяхното познание за Христос и за пророчествата, отнасящи се до Него, значително нараства. Те са с безкрайна стойност в Божиите очи; защото са в единство с Неговия Син. За тях Божието слово е с превъзходна красота и прелест. Те виждат неговото значение. Истината им се разкрива. Учението за възплъщението е облечено в нежно сияние. Те виждат, че Писанието е ключът, който отключва всички тайни и разрешава всички трудности. Онези, които не са пожелали да приемат светлината и да ходят в светлината, няма да могат да разберат тайната на благочестието; но онези, които не са се поколебали да вземат кръста и да следват Исус, ще видят светлина в Божията светлина.“ The Southern Watchman, April 4, 1905.